

PARAULA I VIDA

Aprendre a deturar-nos i descansar

L'agost és quan més visitants rebem al Bisbat d'Urgell, juntament amb el temps de la neu de l'hivern, i volem acollir-los amb els braços oberts. Molts són fills del Bisbat o hi tenen les arrels familiars llunyanes. Altres se n'han enamorat, per la bellesa dels llocs i paisatges, i per l'acolliment de la bona gent dels nostres pobles... i potser hi tenen casa. Altres estan de pas i amb moltes ganes de conèixer-nos a fons... A tots us obrim el cor, i us diem que la Diòcesi d'Urgell, amb molts segles d'història de vida cristiana ininterrompuda, us acull i us ofereix la seva vida comunitària i sacramental, celebrada en els nostres antics temples romànics i posteriors, amb un patrimoni riquíssim que estem constantment reparant i embellint, perquè tots en puguem fruit i ens sigui camí vers la transcendència i l'espiritualitat.

Agost és el pic més alt de les vacances. Els escolars ja fa dies que en fan però ara són les famílies les que majoritàriament es retroben. Oportunitat renovada de convivència de les diverses generacions dins les famílies. És temps de deturar-nos,

de descansar, de saber escoltar-nos millor, de trobar temps per a la pregària, el dolç passar el temps sense fer massa coses, i fruit de la natura, contemplant-la, i per ella, arribar a la joia de reconèixer i lloar el Creador. «Lloat sigueu, o Senyor nostre... per totes les obres belles que ens oferi!».

Amb tot, no deixem de tenir presents, també, els qui a prop nostre no poden fer gens de vacances, o per exigències del treball, o perquè no poden fer despeses, o perquè estan malalts o han de cuidar algun padrí o algun infant. També a vosaltres us diem que la Diòcesi prega per tots, i s'uneix a vosaltres. No us oblidem!

Els cristians estem cridats a donar sentit a tot el que vivim. Mai no podem deixar de ser llevat del Regne de Déu per al món; també durant les vacances. És així com aquest temps de parada —llarg o curt— pot esdevenir un temps per a refer-nos, per a ordenar-nos de nou, per a gaudir de coneixements i de llocs, temps per a pregar i llegir una mica més, i per a apropar-nos a la meravella de la natura sense presses, admirant-la, respectant-la. I sobretot les vacances són temps per a apropar-nos més a Déu i a les nostres famílies. Dies per a

renovar-nos i dies per a retrobar els nostres orígens, els amics i la família, els pobles, i redescobrir la nostra pregona vocació a estimar i ser estimats, a perdonar i a recomençar de nou unes millors relacions d'acceptació, d'amor i de servei.

Desitjo que pugueu gaudir ni que sigui d'uns pocs dies de vacances i de canvi de ritme, perquè la nostra entrega de cristians se'n beneficiï. No es tracta de marxar per marxar, que això també cansa. Jesús ens invita a confiar en Ell, i ens diu: «*Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats; Jo us faré reposar!*» (Mt 11, 28). És una invitació a descansar en Ell, a reposar serenament, a acollir la seva Misericòrdia que tot ho saneja i recompon. El Papa Benet XVI recomanava: «En temps de parada, deixem ampli espai a la lectura de la Paraula de Déu, en particular a l'Evangeli, que no heu de deixar de posar en les vostres maletes en aquestes vacances!». Fem-li cas. Rellegir l'Evangeli podria ser un petit compromís de l'agost, o de quan puguem fer un temps d'aturada.

Bon estiu a tots!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Mons. Vives en la celebració de 25 anys de Dansàneu

El dia 23 de juny, al vespre, a l'Edifici Comuseu d'Esterrí d'Àneu, l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep va participar en l'acte institucional dels 25 anys del festival de danses i cultura popular del Pirineu, acompanyat del Vicari General, Mn. Josep M. Mauri, i del Rector, Mn. Andreu Rodríguez. Presidí l'acte l'Hble. Conseller de Cultura Santi Vila amb el President del Dansàneu, Sr. Ferran Rella, i el pregó fou pronunciat per l'escriptor Sr. Albert Villaró. Era present el Director General de Cultura Popular de la Generalitat de Catalunya, Sr. Lluís Puig. Fou projectat el vídeo que es presentà a l'UNESCO perquè fossin concedides a les Falles del Pirineu el títol de «Patrimoni Immaterial de la Humanitat» a proposta d'Andorra, Espanya i França.

El Dansàneu, hereu del Tradicionariu de la Pobla de Segur, fou inaugurat el 1992 i ha estat paradigma de feina patrimonial amb les Valls d'Àneu, el Pallars, i tot el Pirineu. Dansa, tradicions i cultura popular s'uneixen en aquest festival de cultura pirinenca.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

A qui encomanem?

Un pare de família em comentà que li havien regalat una polsera semblant a un rosari de fusta, en la qual destacava una creu. Primer va pensar que era, en efecte, un rosari. Comptant el nombre de boletes, però, va comprovar que no, ja que n'hi havia vint-i-cinc. No hi trobà relació amb un rosari. La creu, tanmateix, li cridà l'atenció, car era ben acabada i polida. Destacava. En sentia la forma quan la premia. Un dia que la tenia a la mà, començà a fer córrer les boletes. Li van venir al cap persones conegudes que estaven malaltes. Demanà

a Déu per elles; a cada boleta esmentà el nom d'una i la pregària corresponent. Malalts de la família: l'avi, la cunyada, el cosí, la tieta; malalts relacionats amb els companys de feina; amb els amics i coneguts; amb algun veí... Acabà prement la creu i resant un parenostre, una avemaria i el glòria, encomanant totes aquestes persones.

L'amor i la compassió de Jesús pels malalts ha suscitat, des de sempre, una atenció especial dels cristians envers els qui pateixen una malaltia. Gestos com visitar i vetllar malalts, ajudar-los en les dificultats derivades de la

seva situació... són afortunadament força freqüents. Jesús s'identifica amb aquestes situacions quan diu en el text evangèlic del judici final: «Estava malalt, i em vau visitar» (Mt 25,36).

Aquell dia, el pare del nostre relat resà el rosari, com tants vespres des de feia anys. A les intencions més habituals hi afegí la llista de persones malaltes, esgranades en la polsera. El rosari, un camí de pregària de la pietat popular, és expressió del sentir religiós de moltes persones i, il·luminada amb la llum de la fe, la pregària repetitiva enriqueix la vida cristiana i l'enforteix.

El pare ho sap bé i repeteix una vegada i altra: «Déu vos salve, Maria, plena de gràcia... Santa Maria, Mare de Déu, pregueu per nosaltres... Amén». Repeteix i sempre és nova. Pregària confiada que, amb els misteris corresponents a cada dia, abasta els moments importants de la història de la salvació, de la pròpia vida, de la vida del món, de la vida del Crist que tot ho embolcalla. «Que l'esperança us ompli d'alegria. Sigueu pacients en la tribulació, constants en l'oració» (Rm 12,12).

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

Aprender a pararnos
y descansar

Agosto es cuando más visitantes recibimos en nuestra Diócesis de Urgell, junto con el tiempo de nieve del invierno, y queremos acogerles con los brazos abiertos. Muchos son hijos de la Diócesis o tienen aquí sus raíces familiares lejanas. Otros se han enamorado de la belleza de nuestros lugares y paisajes, y de la acogida de la buena gente de nuestros pueblos... y quizás han construido aquí su casa. Otros están de paso y con muchas ganas de conocernos a fondo... A todos os abrimos el corazón, y os decimos que la Diócesis de Urgell, con muchos siglos de historia de vida cristiana ininterrumpida, os acoge y os ofrece su vida comunitaria y sacramental, celebrada en nuestros antiguos templos románicos y posteriores, con un patrimonio riquísimo que estamos constantemente reparando y embelleciendo, para que todos podamos disfrutarlo y nos sea camino hacia la trascendencia y la espiritualidad.

Agosto es el pico más alto de las vacaciones. Los escolares ya hace días que las disfrutan pero ahora son las familias las que mayoritariamente se reencontran. Oportunidad renovada de convivencia de las diversas generaciones dentro de las familias. Es tiempo de detenernos, de descansar, de saber escuchar mejor, de encontrar tiempo para la oración, el dulce pasar de tiempo sin hacer demasiadas cosas, y disfrutar de la naturaleza, contemplándola, y por ella, llegar al gozo de reconocer y alabar al Creador. «¡Alabado seas, mi Señor... por todas las obras bellas que nos ofreces!». Con todo, no dejemos de tener presentes, también, a los que cerca de nosotros no pueden hacer vacaciones, sea por exigencias del trabajo, o porque no pueden hacer gastos, o porque están enfermos o deben cuidar de algún anciano o de algún niño. También a vosotros os decimos que la Diócesis reza por todos, y se une a vosotros. ¡No os olvidamos!

Los cristianos estamos llamados a dar sentido a todo lo que vivimos. Nunca podemos dejar de ser levadura del Reino de Dios para el mundo; también durante las vacaciones. Es así como este tiempo de parada —largo o corto— puede convertirse en un tiempo para reponernos, para ordenarnos de nuevo, para disfrutar de conocimientos y de lugares nuevos, tiempo para orar y leer un poco más, y para acercarnos a la maravilla de la naturaleza sin prisas, admirándola, respetándola. Y sobre todo las vacaciones son tiempo para acercarnos más a Dios y a nuestras familias. Días para renovarnos y días para reencontrar nuestros orígenes, los amigos y la familia, los pueblos, y redescubrir nuestra profunda vocación a amar y a ser amados, a perdonar y a recomenzar de nuevo unas mejores relaciones de aceptación, de amor y de servicio.

Deseo que podáis disfrutar aunque sea de unos pocos días de vacaciones y de cambio de ritmo, para que nuestra entrega de cristianos se beneficie. No se trata de marchar por marchar, que eso también cansa. Jesús nos invita a confiar en Él, y nos dice: «*Venid a mí todos los que estáis cansados y agobiados; Yo os aliviaré*» (Mt 11,28). Es una invitación a descansar en Él, a reposar serenamente, a acoger su Misericordia que todo lo sana y recompone. El Papa Benedicto XVI recomendaba: «En tiempos de parada, dejemos amplio espacio a la lectura de la Palabra de Dios, en particular al Evangelio, ¡que no debéis dejar de poner en vuestras maletas en estas vacaciones!». Hagamos caso. Releer el Evangelio podría ser un pequeño compromiso de agosto, o de cuando podamos tener un tiempo de parada.

¡Buen verano a todos!

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Inauguració de les obres a l'atri
de la parròquia de Barbens

Diumenge 26 de juny, l'Arquebisbe d'Urgell, acompanyat per Mn. Carles Albert Ospina, el Rector, i per Mn. David Codina, va beneir les obres

realitzades a l'atri del temple parroquial, amb un espai ben adaptat per al baptisteri, amb una pica de 1580, i amb una Capella de Sant Roc, copatró de la Vila.

Va ser rebut pels 8 joves confirmants i els seus catequistes, i també per dos Regidors de l'Ajuntament.

L'Arquebisbe destacà el missatge evangèlic del diumenge XIII de durant l'any, que anima al seguiment radical, sense mitges tintes, de Jesús, acceptant-ne totes les conseqüències. El cristià afronta les persecucions i les creus amb la fortalesa de l'Esperit Sant, per vèncer la temptació de defallir o fer marxa enrere. I en el camí sempre ha de viure amb pau, amb esperança, tolerant els defectes dels altres, sense voler destruir-los ni aniquilar-los. I, sobretot, vetllar per seguir el Senyor i els seus manaments d'amor i misericòrdia, en totes les situacions de la vida. Ser misericordiosos com el Pare és misericordiós.

Al final de la missa obsequià els joves amb el Nou Testament, on hi trobaran les paraules sempre vives de Jesucrist, perquè coneixent-lo, l'estimin i el segueixin.

► **Confirmacions al Pas de la Casa.** El vespre del dissabte dia 18 de juny, l'Arquebisbe i Copríncep, Mons. Joan-Enric Vives, va presidir l'Eucaristia dominical a l'església de Sant Pere d'El Pas de la Casa —Parròquia d'Encamp (Principat d'Andorra)— i va administrar el sagrament de la Confirmació a sis joves de la Parròquia. Estava acompanyat pel Vicari

episcopal i Rector d'Encamp, Mn. Antoni Elvira, i per Mn. David Codina. A la seva arribada va ser rebut i complimentat pels Cònsols Major i Menor de la Parròquia, Hbles. Srs. Jordi Torres i Esther París. A l'inici de la celebració, l'Arquebisbe va voler agrair la feina que durant tot l'any Mn. Pau Bellido i un catequista han fet per tal d'atendre la formació i prepa-

ració d'aquests joves que rebien aquell dia el sagrament de la Confirmació. A la seva homília animà els joves a estimar profundament Jesús. Glossant les lectures proclamades en el diumenge XII de durant l'any, l'Arquebisbe exhortà els joves a donar una resposta ben personal a la pregunta: «qui és Jesús per a mi?»: conèixe'l, estimar-lo i imitar-lo en tot.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

L'ovella perduda

Tots coneixem la imatge del Bon Pastor que porta sobre les seves espatlles l'ovella perduda. Jesús explica la paràbola per a fer comprendre que la seva proximitat envers els pecadors no ha d'escandalitzar, ans al contrari ha de provocar en tots una reflexió seriosa sobre com vivim la nostra fe.

La nostra paràbola es desenvolupa al voltant de tres personatges: el pastor, l'ovella perduda i la resta del ramat. El qui actua, però, només és el pastor, no les ovelles. El pastor, doncs, és l'únic

protagonista veritable i tot depèn d'ell. Una pregunta introdueix la paràbola: «¿Quin home d'entre vosaltres, si té cent ovelles i en perd una, no deixa les norantanou al desert i va a buscar la perduda fins que la troba?»

L'ensenyament que Jesús ens vol donar és més aviat que cap ovella no es pot perdre. El Senyor no es pot resignar al fet que ni una sola persona es pugui perdre. La manera de fer de Déu és la d'anar a cercar els fills perduts per a fer festa després i alegrar-se amb tots per haver trobat l'ovella.

Entenguem-ho bé: la misericòrdia envers els pecadors és la manera d'obrar de Déu i Ell és absolutament fidel a aquesta misericòrdia: res ni ningú no podrà desviar-lo de la seva voluntat de salvació. Déu no coneix la nostra cultura actual del rebuig, a Déu això no li entra. Déu no rebutja ningú; Déu estima tothom, ens cerca a tots: un a un! Ell no coneix aquesta expressió —rebutjar la gent—, perquè és tot amor i tot misericòrdia.

(Dimecres, 4 de maig de 2016.)

El *Retaule de la Pietat* de La Seu d'Urgell, una peça de gran importància històrica

El *Retaule de la Pietat* —situat a l'antiga església de la Pietat, en el recinte de la Catedral de Santa Maria— és el més important de la seva categoria al Bisbat d'Urgell i una mostra dels primers retaules renaixentistes realitzats a Catalunya.

El seu excel·lent estat de conservació i el treball que mostra, d'una gran qualitat tècnica i artística, el fan un exponent molt valorat en la seva classe pels especialistes en història de l'art.

Aquesta és una gran peça molt destacada del fons del Museu Diocesà (MDU 108), realitzada en fusta entre 1548 i 1550, d'estil renaixentista.

Està situat al presbiteri de l'església de la Pietat, que ara ha quedat desafectada al culte i que avui forma part de les actuals instal·lacions del Museu Diocesà d'Urgell. Per tant, el retaule està instal·lat en el lloc pel qual fou concebut.

Fou encarregat per la comunitat de preveres de la Pietat a l'escultor Jeroni Xanxo i fou policromat l'any 1573 pels pintors Antoni Peitavi i Miquel Verdager.

El retaule ha estat sotmès en els darrers mesos a un llarg procés de restauració, en què el CRBMC va treballar traient la brutícia acumulada a

causa del fum dels ciris i de la pols, essencialment, i també reparant el daurat de la decoració.

L'escultor Jeroni Xanxo es va inspirar en gravats de Durero i altres autors de l'època per recrear la imatgeria i els personatges, la seva disposició en els quadres i les decoracions, i ho va fer d'una manera molt reeixida i amb molta qualitat.

El *Retaule de la Pietat* està distribuït en cinc carrers. Al centre, dins una fornícula, presideix el retaule l'escultura exempta de la Verge de la Pietat amb el Crist mort a la falda, i als altres compartiments es representen esce-

nes de la infància i de la Passió de Jesús. A la predel·la, hi veiem els quatre evangelistes i, en nínxols més petits, quatre Sants Pares de l'Església. A la part superior, a banda i banda, hi ha dos medallons amb els sants patrons de La Seu i del Bisbat: Sant Ot i Sant Ermengol. Déu Pare corona aquest gran retaule de gran valor artístic.

Entre 1548 i 1550, l'escultor Jeroni Xanxo va elaborar dues obres magnífiques per a la Catedral de La Seu d'Urgell: el grup de la *Dormició de la Mare de Déu*, centrat per la delicada i emotiva figura jacent de la Verge Maria, i el *Retaule de la Pietat*.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

8. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ez 1,2-5.24-2,1a / Sl 148 / Mt 17, 22-27]. Sant Domènec (Domingo) de Guzmán (†1221), prevere d'Osma, fund. Dominicans (OP) a Tolosa de Llenguadoc (1215) per combatre els albigesos; sants Ciríac, Llarg i Esmaragde, màrtirs a Roma (s. iv).

9. ■ Dimarts [Os 2,14b.15b.19-20 / Sl 44 / Mt 25,1-13]. Santa Teresa Beneta de la Creu (Edith Stein), verge, màrtir i copatrona d'Europa; sant Domicià, bisbe; sant Romà, màrtir (s. iii); sant Esteve, bisbe i màrtir; santa Càndida Maria Cipitria

Barriola, fundadora de les Filles de Jesús.

10. ■ Dimecres [2C 9,6-10 / Sl 111 / Jo 12,24-26]. Sant Llorenç, diaca i mr. a Roma (s. iii); sant Deodat o Adeodat, proletari; santa Astèria, vg. i mr.

11. □ Dijous [Ez 12,1-12 / Sl 77 / Mt 18,21-19,1]. Santa Clara (Assís 1193-1253), vg., fund. Clarisses (OSC, 1212), patrona de la televisió; sant Tiburci, mr.; santa Susanna, vg. i mr.

12. ■ Divendres [Ez 16,1-15.60. 63 (o bé: Ez 16,59-63) / Sl: Is 12,

2-6 / Mt 19,3-12]. Santa Joana Francesca de Chantal, religiosa; Urgell: beats Eusebi Codina, Ramon Illa i Sebastià Riera, religiosos i companys màrtirs; sant Herculà, bisbe; santa Hilària, màrtir, mare de santa Afra; beat Innocenci XI, papa (1676-1689); beat Joan de Rieti, religiós agustinià.

13. ■ Dissabte [Ez 18,11-10. 13b.30-32 / Sl 50 / Mt 19,13-15]. Sants Poncià (230-235), papa exiliat a Sardenya amb sant Hipòlit, prev., mrs.; sant Cassià, mestre mr. a Imola (s. iii); santa Concòrdia, mr.; san-

ta Aurora, vg. i mr.; santa Centola, vg. i mr.; Urgell: beats Josep Tàpies i Sala i companys, preveres i màrtirs; Lleida: beats Josep M. Ormo i Seró, religiós i companys màrtirs (Missioners del Cor Immaculat de Maria).

14. ■ Diumenge vinent, XX de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Jr 38,4-6.8-10 / Sl 39 / He 12,1-4 / Lc 12,49-53]. Sant Maximilà-Maria Kolbe (1894-1941), prev. franciscà conventual i mr. a Auschwitz; sant Eusebi, prev. romà (s. iv); santa Anastàsia, religiosa viuda.

Diumenge XIX de durant l'any

COMENTARI

No tingueu por, petit ramat

L'autor del llibre de la Saviesa, savi jueu alexandrí de llengua i cultura grega, fa un notable esforç per immernir la fe d'Israel dins l'entorn cultural alexandrí.

La 2a part del llibre (cap. 11-19) és veritable homilia sobre l'experiència fundacional de l'èxode. L'expectativa amb què el poble esperava la salvació dels justos i la perdició dels enemics es veu finalment confirmada per l'acció de Déu que amb un mateix fet castigava els adversaris i ens cobria de glòria a nosaltres, els cridats.

La carta-homilia als Hebreus presenta la fe dels nostres avantpassats com a model de referència permanent.

Creure és posseir anticipadament els béns que esperem: aquesta frase inicial és definició parcial de la fe, vista en relació només amb l'esperança.

La vida dels models subratlla elements bàsics de la fe: l'experiència interior del Déu invisible, l'obediència fidel, la confiança en la misericòrdia de Déu, el camí progressiu vers la plenitud.

El primer exemple del creient modèlic, Abraham, és la seva itinerància exodal: conscient de què cap lloc de la terra és la pàtria definitiva, esperava la ciutat ben fonamentada que té Déu mateix com a constructor.

El darrer és la disposició a oferir el seu fill Isahac perquè creia en Déu prou poderós per a ressuscitar un mort.

L'evangeli recull exhortacions a vigilar (amb paràboles, amonestacions i benaurances) davant la incertesa de l'hora concreta del retorn del Senyor.

No tingueu por, petit ramat! El deixeble de Crist podria tenir por dels fills d'aquest món, més astuts que els fills de la Llum i amb proposta més còmoda (Lc 16,8); però rep la salutació pasqual del qui ha vençut el pecat i la mort: No tingueu por!, com a crida a la confiança filial en el Pare que es complau a donar-vos el Regne.

Experimentant el viure confiats en Déu com un tresor que no s'esgota, es pot també avui viure l'exhortació a vendre els béns i distribuir els diners als qui ho necessiten.

El qui realment viu així és a punt, amb cos cenyit i llums encesos, per testimoniar joiosament que on teniu el vostre tresor, hi tindreu el vostre cor.

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 18,6-9)

Aquella nit de la sortida d'Egipte havia estat anunciada per endavant als nostres pares perquè se sentissin encoratjats en veure acomplerts els juraments en què havien cregut. El vostre poble esperava la salvació dels justos i la perdició dels enemics. Amb un mateix fet castigàveu els adversaris i ens cobríeu de glòria a nosaltres, que vós havíeu cridat. Els fills sants d'un poble bo oferiren víctimes invisibles, es comprometeren a observar aquesta llei divina: tot el poble sant havia de participar igualment dels béns, com havia participat dels perills. Després entonaren per primera vegada els cants de lloança dels pares.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat.*
Justos, aclameu el Senyor, / fareu bé de lloar-lo, homes rectes. / Feliç la nació que té el Senyor per Déu, / feliç el poble que ell s'ha escollit per heretat. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 11,1-2.8-19) (Versió abreujada)

Germans, creure és posseir anticipadament els béns que esperem, és conèixer per endavant allò que encara no veiem. L'Esclat ha guardat la bona memòria dels antics, perquè havien cregut. Gràcies a la fe, Abraham, quan Déu el cridà, obeeí a la invitació d'anar-se'n a la terra que havia de posseir en herència. Sortí del seu país sense saber on aniria. Gràcies a la fe, residí en el país que Déu li havia promès com si fos un foraster, vivint sota tendes igual que Isaac i Jacob, hereus com ell de la mateixa promesa. És que esperava aquella ciutat ben fonamentada que té Déu mateix com a arquitecte i constructor. Gràcies a la fe, igual que Sara, que era estèril, Abraham obtingué la capacitat de fundar un llinatge, tot i la seva edat avançada; i és que va creure en la fidelitat de Déu, que li ho havia promès. Per això d'un sol home, ja caduc, en nasqué una descendència tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

(Lc 12,32-48) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Estigueu a punt, amb el cos cenyit i els llums encesos. Feu com els criats, que esperen quan tornarà el seu amo de la festa de nocces per poder obrir la porta tan bon punt trucarà. Feliços els criats que l'amo trobarà vetllant al moment de la seva arribada. Amb tota veritat passarà a servir-los d'un a un. Feliços si els trobava sempre vetllant, ni que vingués a mitjanit o a la matinada.

«Estigueu-ne segurs: si el cap de casa hagués previst l'hora que el lladre vindria, no hauria permès que li entressin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.»

Pere li preguntà: «Senyor, aquesta paràbola, la dieu només per a nosaltres o per a tothom?»

El Senyor li respongué: «Qui és l'administrador fidel i prudent, a qui l'amo confia el personal de servei perquè els doni a temps l'aliment que els pertoca? Feliç aquell servent si l'amo, quan arriba, troba que ho fa així: us asseguro que li confiarà tots els seus béns. Però si aquell servidor pensava: "El meu amo triga a venir", i començava a pegar els criats i les criades, a menjar, a beure i a embriagar-se, el seu amo tornarà el dia que ell no sospita i a una hora que ell no sap, i el condemnarà a la pena dels traïdors. L'esclau que, coneixent la voluntat del seu amo, no ha preparat o no ha executat allò que l'amo volia, rebrà de valent. Però el qui, sense saber què volia l'amo, ha fet coses que mereixien asots, rebrà més poc. Tothom exigeix molt d'aquells a qui ha donat molt, tothom reclama més d'aquells a qui ha prestat més.»

▶ Lectura del libro de la Sabiduría (Sab 18,6-9)

La noche de la liberación les fue preanunciada a nuestros antepasados, para que, sabiendo con certeza en qué promesas creían, tuvieran buen ánimo.

Tu pueblo esperaba la salvación de los justos y la perdición de los enemigos, pues con lo que castigaste a los adversarios, nos glorificaste a nosotros, llamándonos a ti. Los piadosos hijos de los justos ofrecían sacrificios en secreto y establecieron unánimes esta ley divina: que los fieles compartirían los mismos bienes y peligros, después de haber cantado las alabanzas de los antepasados.

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Dichoso el pueblo que el Señor se escogió como heredad.*

Aclamad, justos, al Señor, / que merece la alabanza de los buenos. / Dichosa la nación cuyo Dios es el Señor, / el pueblo que él se escogió como heredad. R.

Los ojos del Señor están puestos en quien lo teme, / en los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, / venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos

(Hb 11,1-2.8-19) (Versión abreviada)

Hermanos: La fe es fundamento de lo que se espera, y garantía de lo que no se ve. Por ella son recordados los antiguos. Por la fe obedeció Abrahán a la llamada y salió hacia la tierra que iba a recibir en heredad. Salió sin saber adónde iba. Por fe vivió como extranjero en la tierra prometida, habitando en tiendas, y lo mismo Isaac y Jacob, herederos de la misma promesa, mientras esperaba la ciudad de sólidos cimientos cuyo arquitecto y constructor iba a ser Dios.

Por la fe también Sara, siendo estéril, obtuvo «vigor para concebir» cuando ya le había pasado la edad, porque consideró fiel al que se lo prometía. Y así, de un hombre, marcado ya por la muerte, nacieron hijos numerosos, como las estrellas del cielo y como la arena incontable de las playas.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas

(Lc 12,32-40) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Tened ceñida vuestra cintura y encendidas las lámparas. Vosotros estad como los hombres que aguardan a que su señor vuelva de la boda, para abrirle apenas venga y llame. Bienaventurados aquellos criados a quienes el señor, al llegar, los encuentre en vela; en verdad os digo que se ceñirá, los hará sentar a la mesa y, acercándose, les irá sirviendo. Y si llega a la segunda vigilia o a la tercera y los encuentra así, bienaventurados ellos. Comprended que si supiera el dueño de casa a qué hora viene el ladrón, velaría y no le dejaría abrir un boquete en casa. Lo mismo vosotros, estad preparados, porque a la hora que menos pensáis viene el Hijo del hombre.» Pedro le dijo: «Señor, ¿dices esta parábola por nosotros o por todos?». Y el Señor dijo: «¿Quién es el administrador fiel y prudente a quien el señor pondrá al frente de su servidumbre para que reparta la ración de alimento a sus horas? Bienaventurado aquel criado a quien su señor, al llegar, lo encuentre portándose así. En verdad os digo que lo pondrá al frente de todos sus bienes. Pero si aquel criado dijere para sus adentros: "Mi señor tarda en llegar", y empieza a pegarles a los criados y criadas, a comer y beber y emborracharse, vendrá el señor de ese criado el día que no espera ya la hora que no sabe y lo castigará con rigor, y le hará compartir la suerte de los que no son fieles. El criado que, conociendo la voluntad de su señor, no se prepara ni obra de acuerdo con su voluntad, recibirá muchos azotes; pero el que, sin conocerla, ha hecho algo digno de azotes, recibirá menos. Al que mucho se le dio, mucho se le reclamará; al que mucho se le confió, más aún se le pedirá.»